

"De jongen die ervandoor ging..."

Tegen het einde van de middag liep ik naar het fietsenhok achter school om mijn fiets op te halen. Het tasje met sportkleren achterop als verkreukelde herinnering aan de sportdag die godzijdank weer voorbij was. Zeker niet een van mijn meest favoriete schoolonderdelen, ik was en ben niet sportief en ook mijn wat te hoge gewicht hielp niet mee om het plezier in te zien van een dagje bewegen.

Ik reed het fietsenhok uit, de klasgenoten met wie ik anders vaak meereed naar huis waren al vertrokken omdat ze eerder klaar waren met hun onderdelen. Ik stopte nog even buiten het fietsenhok om mijn tas goed onder de snelbinders te bevestigen en daar kwam ze aan, een klasgenootje van de vrouwelijke soort. Zwarte trainingsbroek, witte sportschoenen, het haar in een staart bijeen gebonden. Het meisje waar ik als leidende jongeling al enige maanden in stilte verliefd op was.

Mijn hart klopte in mijn keel en ik voelde het bloed naar mijn hoofd kruipen met een rood hoofd tot gevolg. Een mij niet onbekend verschijnsel in die dagen, om de haverklap stelde ik dit door oeroude, overerfde mechanisme mijn onzekerheid ten toon waardoor diezelfde onzekerheid wederom enkel gradaties in hevigheid verergerde. Ze kwam steeds dichterbij en zonder verdere omhaal van woorden stelde ze voor samen naar onze gemeenschappelijke woonplaats te fietsen. Ik moest nog heel even wachten, dan haalde ze haar fiets even op.

Opwinding en angst vochten om voorrang. Het was natuurlijk een heerlijk vooruitzicht met haar in de voorjaarszon naar huis te fietsen maar al snel dienden allerhande bezwaren zich aan. Waar moest ik het in godsnaam over hebben? Waar praat een twaalfjarige over met een meisje van dezelfde leeftijd? Bovendien ook nog eens een meisje waarover hij allerlei hoofse, romantische gedachten koesterde? Die zich wat hem betreft een zonnestelsel of twee verder bevond.

Na een kort gevecht won de angst. Het was geen eerlijke strijd, diepgewortelde angst tegen een sprankje hoop. Ik bedacht mij niet langer, zette de fiets in beweging en ging er als een haas vandoor. Al snel was ik het schoolplein af en maakte me uit de voeten. In flinke vaart raasde ik over de weg, een enkele keer achteromkijkend om vast te stellen of ze me niet snel achterna was gereden.

Ik kan me nu, meer dan dertig jaar later niet meer herinneren wat ik zelf van de hele situatie vond. Was ik kwaad op mezelf? Of kon ik mezelf met mijn ratio mezelf overtuigen van de juistheid van deze beslissing? Ook kan ik me niet herinneren of ze me er later nog op heeft aangesproken. Het moet toch ook voor haar wel een vreemde gewaarwording zijn geweest. Zo zegt hij toe wel even te wachten en zo is hij weg.

Een mens blijft toch een raar wezen...